

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σκοπὸς τῶν Ἀριστῶν, τοῦ Σχιλλίρου, Α, ἀρ. 30

~~~~~

Μαύρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὰ βουνά,
 'ς τοὺς βράχους πέφτει χιόνι.
 Μέσ' 'ς τ' ἄγρια 'ς τὰ σκοτεινά,
 'ς ταῖς τραχαῖς πέτραις, 'ς τὰ στενά,
 ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

—

'Σ τὸ δεξιὸ χέρι τὸ γυμνὸ
 βαστᾷ ἀστροπελέκι.
 Παλάτι ἔχει τὸ βουνὸ,
 καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ,
 κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

—

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
 τὸ μαῦρό του μαχαίρι·
 μ' ἰδρῶτα βρέχει τὸ ψωμί·
 ἔξερει νὰ ζήσῃ μὲ τιμὴ,
 καὶ νὰ πεθάνῃ ἔξερει.

—

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ
 κ' ἡ ἄδικ' εἰμαρμένη.
 Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοί,
 κ' ἐδῶ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ
 ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

—

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν
τὰ ἔθνη ᾿σάν κοπάδια.
Τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν.
Ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
᾿ς τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

Πήγαινε, φίλει τὴν ποδιά
᾿ποῦ δοῦλοι προσκυνοῦνε.
Ἐδὼ ᾿ς τὰ πράτινα κλαδιά
μόν' τὸ σπαθί τους τὰ παιδιὰ
καὶ τὸν Σταυρὸν φιλοῦνε.

Μητέρα, κλαῖς. Ἀναχωρῶ.
Νὰ μ' εὐχηθῆς γυρεύω.
Ἐνα παιδί σου σὲ ᾿στερῶ,
ὅμως νὰ ζήσω δὲν ᾿μπορῶ
ἂν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.

Μὴν κλαῖτε, μάτια γαλανὰ,
φωστῆρες ποῦ ἀρέσω.
Τὸ δάκρυό σας μὲ πλανᾷ.
Ἐλεύθερος ζῶ ᾿ς τὰ βουνὰ,
κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

Βαρεῖα, βαρεῖα βοῖζ' ἡ γῆ.
Ἐνα τουφέκι πέφτει.
Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγή·
ἐδὼ φυγή, ἐκεῖ πληγή.
Τὸν σκότωσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσκεποι, πεζοὶ
τὸν φέρνουν λυπημένοι,
καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζῇ :
« Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῇ,
κ' ἔλεύθερος πεθαίνει. »

Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΑ

Ἐν Ναυπλίῳ, 1832.

Ποῦ πλανώμενον με φέρει τὸ φιλήρημόν μου βῆμα ;
Ποία φρίκη ἱερὰ τὴν καρδίαν μου κατέχει ;
Διατί εἰς τὴν ἀκτὴν κλαυθμηρὸν κτυπᾷ τὸ κῦμα,
καὶ τ' ἀκήδευτα ὅστ' αἶ τίνος εἶναι ὁποῦ βρέχει ;

Σᾶς γνωρίζω, σᾶς γνωρίζω.

Ψυχρὰ κόνις, γονατίζω

προσευχόμενος ἐμπρός σου.

Ἄμορφον κ' ἐσπαραγμένον σὲ γνωρίζω, Κωνσταντῖνε.
Κύπτουσα ἡ κεφαλὴ μου ἄσκεπῆς ἐμπρός σου εἶναι
εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ νότου καὶ τῆς ἐσπερίας δρόσου.
Ἀντικείμενον μελέτης καὶ μεγάλων μαθημάτων,
ψυχρὸν πτῶμα, εἰς δακρύων μῦρον ἦλθα νὰ σὲ νίψω·
πλὴν διστάζω ἂν, κηλὶδα ξένων φέροντα αἱμάτων,
θὰ σὲ κλαύσω, ἢ τὸν λίθον ἐναντίον σου θὰ ρίψω.
Ἔστω· ἂν δὲν σὲ προπέμπη πυροβόλων τριπλοῦς κρότος,
ἂν δὲν σὲ φρουροῦν ὀπλιταὶ εἰς τὰ μαῦρα ἐσταλμένοι,
ἂν τὴν ἄωρόν σου τύχην δὲν μοιρολογοῦν παρθένοι,
οὐδὲ ψάλλῃ ἱερεὺς νεκρῶν ὕμνους εἰς τὸ σκότος,

